

**RADA
UNII EUROPEJSKIEJ**

**Bruksela, 19 czerwca 2009 r.
(OR. en)**

11225/09

CONCL 2

PISMO PRZEWODNIE

Od: Prezydencja

Do: Delegacje

Dotyczy: **RADA EUROPEJSKA W BRUKSELI
18–19 CZERWCA 2009 R.**

KONKLUZJE PREZYDENCJI

Delegacje otrzymują w załączeniu konkluzje prezydencji z posiedzenia Rady Europejskiej w Brukseli (18–19 czerwca 2009 r.).

Podczas największej globalnej recesji od czasów drugiej wojny światowej Rada Europejska ponownie udowodniła, że Unia jest zdeterminowana wznieść się ponad obecne trudności i spojrzeć w przyszłość, podejmując w tym celu szereg decyzji, które mają stanowić szybką i skuteczną odpowiedź na szeroką gamę wyzwań.

Szefowie państw i rządów – przekonani, że traktat z Lizbony zapewni Unii lepsze ramy działania w wielu dziedzinach – uzgodnili gwarancje prawne, które mają rozwiązać obawy wyrażane przez naród irlandzki, a tym samym umożliwić ponowne wyrażenie opinii na temat tego traktatu. Szefowie państw i rządów podjęli także pierwsze działania w procesie nominowania przewodniczącego kolejnej Komisji.

Kryzys ekonomiczny nadal ma dla obywateli ogromne znaczenie. Dzięki podjętym do tej pory istotnym działaniom wspierającym sektor bankowy oraz szerzej pojętą gospodarkę realną udało się zapobiec krachowi finansowemu oraz rozpocząć odbudowywanie perspektyw realnego wzrostu. Rada Europejska podjęła szereg decyzji mających prowadzić do utworzenia nowych struktur nadzoru finansowego, by w przyszłości chronić europejski system finansowy przed zagrożeniami i nie pozwolić na powtórzenie się wcześniej popełnionych błędów. Za najważniejszy priorytet należy uznać łagodzenie zatrudnieniowych skutków kryzysu przez pomoc obywatelom w zachowaniu dotychczasowej pracy lub znalezieniu nowej.

Skuteczne przeciwdziałanie zmianie klimatu pomoże także przejść ku zrównoważonej gospodarce i stworzyć nowe miejsca pracy. Rada Europejska poczyniła dalsze kroki ku wypracowaniu stanowiska UE na konferencję kopenhaską w sprawie zmiany klimatu zaplanowaną na koniec bieżącego roku. Jednoznacznie dała jasno do zrozumienia, że zamierza zachować wiodącą rolę w tym procesie, i zaapelowała do pozostałych członków społeczności międzynarodowej, by w pełni przyczynili się do pozytywnego i ambitnego wyniku konferencji.

Przywódcy europejscy wyrazili duże zaniepokojenie dramatyczną sytuacją w regionie Morza Śródziemnego i uzgodnili środki, które mają pomóc najbardziej narażonym państwom członkowskim reagować na napływ nielegalnych imigrantów i zapobiegać kolejnym ludzkim tragediom.

Rola UE na świecie w dalszym ciągu jest przedmiotem szczególnego zainteresowania przywódców europejskich. Przywódcy europejscy podkreślili strategiczne znaczenie stosunków transatlantyckich i z zadowoleniem przyjęli zapoczątkowanie partnerstwa wschodniego. Podkreślili również, że bliskowschodni proces pokojowy w dalszym ciągu pozostaje jednym z głównych priorytetów UE na rok 2009. Rada Europejska ponownie potwierdziła wielkie znaczenie stabilności i bezpieczeństwa w Afganistanie, Pakistanie i w tamtejszym regionie w szerszym znaczeniu tego słowa. Rada Europejska przyjęła oświadczenia w sprawie Iranu i Koreańskiej Republiki Ludowo-Demokratycznej. W oświadczeniu dotyczącym Birmy / Związku Myanmar przywódcy wezwali do natychmiastowego i bezwarunkowego uwolnienia Aung San Suu Kyi.

o

o o

Przed posiedzeniem Rady Europejskiej miało miejsce wystąpienie przewodniczącego Parlamentu Europejskiego, Hansa-Gerta Pötteringa, a po wystąpieniu odbyła się wymiana poglądów. Rada Europejska gorąco podziękowała Hansowi-Gertowi Pötteringowi za pracę, jaką wykonał, sprawując funkcję przewodniczącego Parlamentu Europejskiego.

I. Zagadnienia instytucjonalne

Irlandia a traktat z Lizbony

1. Rada Europejska przypomina, że traktat z Lizbony może wejść w życie tylko wtedy, gdy zostanie ratyfikowany przez wszystkich 27 państw członkowskich zgodnie z ich wymogami konstytucyjnymi. Potwierdza, że chciałaby, aby traktat wszedł w życie do końca 2009 roku.
2. Uważnie przeanalizowawszy obawy narodu irlandzkiego przedstawione przez premiera tego kraju, Rada Europejska na posiedzeniu w dniach 11–12 grudnia 2008 r. uzgodniła, że jeżeli traktat z Lizbony wejdzie w życie, podjęta zostanie – zgodnie z niezbędnymi procedurami prawnymi – decyzja o pozostawieniu w składzie Komisji jednego obywatela z każdego państwa członkowskiego.
3. Rada Europejska uzgodniła także, że pozostałe obawy narodu irlandzkiego, które przedstawił premier tego kraju i które dotyczą polityki podatkowej, prawa do życia, edukacji i rodziny oraz tradycyjnej irlandzkiej polityki neutralności wojskowej, znajdą ku wspólnej satysfakcji Irlandii i pozostałych państw członkowskich odpowiedź w formie niezbędnych gwarancji prawnych. Uzgodniono także, że potwierdzona zostanie duża waga pewnych kwestii społecznych, w tym praw pracowniczych.

4. W związku z powyższym Rada Europejska uzgodniła zestaw następujących rozstrzygnięć – w pełni zgodnych z traktatem – aby udzielić narodowi irlandzkiemu niezbędnych zapewnień i rozwiązać jego obawy:
- a) decyzję szefów państw i rządów 27 państw członkowskich Unii Europejskiej zebranych na posiedzeniu Rady Europejskiej w sprawie obaw narodu irlandzkiego co do traktatu z Lizbony (załącznik 1);
 - b) uroczyste oświadczenie dotyczące praw pracowniczych, polityki społecznej i innych kwestii (załącznik 2).

Rada Europejska przyjęła także do wiadomości jednostronne oświadczenie Irlandii (załącznik 3), które zostanie dołączone do irlandzkiego instrumentu ratyfikującego traktat z Lizbony.

5. W odniesieniu do decyzji zamieszczonej w załączniku 1 szefowie państw i rządów oświadczyli, że:
- (i) decyzja ta daje gwarancję prawną, że wejście w życie traktatu z Lizbony nie wpłynie na pewne kwestie istotne dla narodu irlandzkiego;
 - (ii) jej treść jest w pełni zgodna z traktatem, zatem jej przyjęcie nie będzie wymagać ponownej ratyfikacji tego traktatu;
 - (iii) decyzja jest prawnie wiążąca i zacznie obowiązywać w momencie wejścia w życie traktatu z Lizbony;
 - (iv) zawierając następny traktat akcesyjny, ujmą postanowienia załączonej decyzji w protokole, który zostanie zgodnie z ich odpowiednimi wymogami konstytucyjnymi załączony do Traktatu o Unii Europejskiej i do Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej;

- (v) wspomniany protokół nie zmieni w żaden sposób stosunków między UE a jej państwami członkowskimi. Protokół będzie służyć jedynie temu, by nadać pełnotraktatowy status wyjaśnieniom zawartym w decyzji w sprawie obaw narodu irlandzkiego. Swoim statusem protokół ten nie będzie się różnić od podobnych wyjaśnień, które figurują w protokołach uzyskanych przez inne państwa członkowskie. Przedmiotowy protokół doprecyzuje treść i stosowanie traktatu z Lizbony, nie zmieniając jednak ani jego treści, ani jego stosowania.

Nominacja przewodniczącego Komisji

6. Szefowie państw i rządów jednomyślnie uzgodnili, że osobą, którą zamierzają nominować na stanowisko przewodniczącego Komisji Europejskiej na okres 2009–2014, jest José Manuel DURÃO BARROSO.
7. Premier Czech i premier Szwecji, jako obecny i przyszły przewodniczący Rady Europejskiej, odbędą rozmowy z Parlamentem Europejskim, aby ustalić, czy Parlament jest w stanie zatwierdzić tę nominację na lipcowej sesji plenarnej.
8. W świetle tych rozmów Rada w składzie szefów państw i rządów – zgodnie z art. 214 ust. 2 akapit pierwszy Traktatu WE – sformalizuje decyzję w sprawie nominacji osoby, którą zamierza mianować przewodniczącym Komisji.
9. Proces nominowania pozostałych osób, które zostaną mianowane członkami Komisji, będzie można rozpocząć dopiero wtedy, gdy znana będzie podstawa prawna procedury nominacji.

Środki przejściowe dotyczące Parlamentu Europejskiego

10. Rada Europejska przypomina o swoim oświadczeniu z grudnia 2008 roku na temat środków przejściowych dotyczących składu Parlamentu Europejskiego. Ustala, że te środki będą zawierać elementy przedstawione w załączniku 4. Po spełnieniu warunku określonego w oświadczeniu z grudnia 2008 roku prezydencja podejmie niezbędne działania, by wdrożyć te środki.

II. Sytuacja gospodarcza, finansowa i społeczna

11. Unia Europejska, podobnie jak reszta świata, wciąż zмага się ze skutkami najgłębszej i najpowszechniejszej recesji w epoce powojennej. Nadal musi opracowywać i podejmować działania niezbędne w obliczu kryzysu. Ich podstawą powinny być znaczne osiągnięcia uzyskane w ostatnich miesiącach zgodnie z europejskim planem naprawy gospodarczej ustalonym w grudniu ubiegłego roku, który przewiduje łączne wsparcie budżetowe w wysokości ok. 5% PKB w latach 2009-2010. Jak wykazano w sprawozdaniu Rady oceniającym krajowe środki naprawcze (10771/09), zakrojone na szeroką skalę działania rządów i banków centralnych przyczyniają się do ograniczenia negatywnych skutków pogorszenia koniunktury i do ochrony miejsc pracy. Torują one też drogę trwałemu ożywieniu gospodarczemu.
12. Rada Europejska potwierdza zdecydowaną wolę racjonalnego gospodarowania finansami publicznymi i realizacji paktu stabilności i wzrostu. Perspektywy na przyszłość w dalszym ciągu nie są pewne. Rada (ds. Gospodarczych i Finansowych) omówi prognozę gospodarczą i budżetową opracowaną przez Komisję na początku maja. Rada Europejska powtarza, że jest zdecydowana podjąć konieczne działania, by odzyskać miejsca pracy i przywrócić wzrost. Ważne jest, aby konsolidacja była zsynchronizowana z ożywieniem gospodarczym. Zdecydowanie potrzebna jest rzetelna i wiarygodna strategia wyjścia, polegająca m.in. na udoskonalaniu średnioterminowych ram budżetowych i na skoordynowanych średnioterminowych politykach gospodarczych.
13. Rada Europejska popiera przyjęcie nowych środków budżetowych na Łotwie, które mają służyć znacznej konsolidacji fiskalnej w tym i w przyszłym roku. Podkreśla, że rygorystyczne wdrażanie przyjętych środków oraz wiarygodna strategia średnioterminowa przyniosą pozytywne wyniki obecnego programu dostosowawczego. Rada Europejska zdecydowanie popiera zamiar Komisji, by w ramach programu dostosowawczego zaproponować szybką wypłatę kolejnej raty wspólnotowej pomocy dla bilansu płatniczego.

14. Rada Europejska omówiła obecną sytuację na rynku mleczarskim. Zwróciła się do Komisji o przedstawienie w ciągu najbliższych dwóch miesięcy wnikliwej analizy tego rynku oraz sposobów jego stabilizacji zgodnie z wynikami oceny funkcjonowania reformy wspólnej polityki rolnej.

Tworzenie nowego porządku na rynkach finansowych

15. W sprawozdaniu o skuteczności systemów wsparcia finansowego (10772/09 + ADD 1) Rada podkreśla, jak bardzo gwarancje państwowe i operacje dokapitalizowania pomogły zapobiec krachowi sektora finansowego i przyczyniły się do ochrony interesów deponentów. Wspierając przepływ kredytów do gospodarki realnej, pozwalają także chronić miejsca pracy.
16. Choć strategia ta, koordynowana na szczeblu UE, pozwoliła skutecznie ustabilizować rynki finansowe, warunki działania instytucji finansowych są wciąż trudne, a przepływy kredytowe – ograniczone. Dlatego rządy muszą być gotowe na ewentualne wszczęcie dalszych działań, jeżeli trzeba będzie podjąć dokapitalizowywanie lub oczyścić bilanse. Obecny ogólnounijny test warunków skrajnych pozwoli lepiej ocenić odporność systemu finansowego, pomoże zyskać większe zaufanie rynków finansowych oraz ułatwi skoordynowane postępowanie na szczeblu UE. Wszelkie kroki muszą być spójne z zasadami jednolitego rynku, gwarantować równe szanse i przewidywać wiarygodną strategię wyjścia. Komisja jest proszona o dalsze śledzenie działań podejmowanych dla wsparcia sektora finansowego oraz o udzielenie dalszych wytycznych co do powrotu sektora bankowego do prawidłowego funkcjonowania.
17. Kryzys finansowy wyraźnie pokazał, że należy udoskonalić regulację instytucji finansowych i nadzór nad nimi – zarówno w Europie, jak i na świecie. Odpowiednia reakcja na słabości unaocznione w wyniku obecnego kryzysu pomoże zapobiec kryzysom w przyszłości. Pomoże także przywrócić zaufanie do systemu finansowego, zwłaszcza dzięki większej ochronie deponentów i konsumentów, a tym samym ułatwi ożywienie europejskiej gospodarki.

18. Poczyniono już istotne postępy w doskonaleniu ram regulacyjnych UE, zwłaszcza osiągnięto porozumienie w sprawie dyrektywy o wymogach kapitałowych, rozporządzenia o agencjach ratingowych i dyrektywy „Solvency II”. Rada Europejska apeluje o dalsze postępy w pracach nad regulacją rynków finansowych, a przede wszystkim nad regulacjami co do alternatywnych funduszy inwestycyjnych, rolą i obowiązkami depozytariuszy oraz nad przejrzystością i stabilnością rynków instrumentów pochodnych. Rada Europejska wzywa również Komisję i państwa członkowskie, by przyspieszyły prace i dokonały szybkich postępów w przeciwdziałaniu procyklicznym skutkom standardów regulacyjnych, np. jeżeli chodzi o wymogi kapitałowe i aktywa o obniżonej jakości. Zwraca się także do państw członkowskich, by uwzględniając zalecenia Komisji, szybko podjęły działania w sprawie płac kadr zarządzających i wynagrodzeń w sektorze finansowym.
19. Komunikat przedstawiony przez Komisję w dniu 27 maja 2009 r. oraz konkluzje Rady z dnia 9 czerwca 2009 r. wskazują drogę do ustanowienia nowego systemu nadzoru makro- i mikroostrożnościowego. Rada Europejska popiera pomysł utworzenia europejskiej rady ds. ryzyka systemowego, która będzie obserwować i oceniać potencjalne zagrożenia dla stabilności finansowej, a w razie potrzeby ostrzegać o nich, zalecać stosowne działania i śledzić ich realizację. Przewodniczącego europejskiej rady ds. ryzyka systemowego wybiorą członkowie Rady Ogólnej EBC.

20. Rada Europejska zaleca również, by został ustanowiony europejski system organów nadzoru finansowego – obejmujący trzy nowe europejskie organy nadzoru – po to, by poprawić jakość nadzoru krajowego i go uspołnić oraz wzmocnić nadzór nad grupami o charakterze transgranicznym poprzez stworzenie kolegiów nadzorców i ustanowienie jednolitej europejskiej księgi zasad mającej zastosowanie do wszystkich instytucji finansowych na jednolitym rynku. Rada Europejska podkreśla – uznając potencjalne lub warunkowe zobowiązania, które mogą dotyczyć państw członkowskich – że decyzje podejmowane przez europejskie organy nadzoru nie powinny w żaden sposób naruszać odpowiedzialności budżetowej państw członkowskich. Zgodnie z powyższym i w uzupełnieniu konkluzji Rady z dnia 9 czerwca 2009 r. Rada Europejska zgadza się, że europejski system organów nadzoru finansowego powinien mieć uprawnienia do ustalania, w sposób wiążący i proporcjonalny, czy nadzorcy spełniają odpowiednie wymogi zdefiniowane w jednolitej księdze zasad i odpowiednim prawodawstwie wspólnotowym, jak również do podejmowania decyzji w przypadku braku zgody pomiędzy organami nadzoru w państwie rodzimym i państwie przyjmującym, w tym braku zgody w kolegiach nadzorców. Europejskie organy nadzoru powinny mieć także możliwość nadzorowania agencji ratingowych. Rada Europejska podkreśla ponadto, jak duże znaczenie ma zadbanie o to, by nowe ramy były wsparciem dla zdrowych i konkurencyjnych europejskich rynków finansowych.
21. Rada Europejska z zadowoleniem przyjmuje zamiar Komisji, by najpóźniej z początkiem jesieni 2009 roku przedstawić wnioski legislacyjne tworzące nowy system nadzoru w UE, który nie będzie naruszał równowagi kompetencji i odpowiedzialności finansowej oraz będzie w pełni uwzględniał przy tym konkluzje Rady z dnia 9 czerwca 2009 r. Wnioski te należy przyjąć szybko, tak by nowy system zaczął w pełni obowiązywać w 2010 roku. Na posiedzeniu w październiku 2009 roku Rada Europejska oceni postępy prac, a w razie potrzeby przedstawi dalsze wskazówki.

22. Równie ważne jest, by dalej postępowały prace nad wszechstronnym systemem transgranicznym, który pozwoli zapobiegać kryzysom finansowym i stawiać im czoła. Rada Europejska zachęca Komisję do przedstawienia konkretnych propozycji dotyczących tego, w jaki sposób europejski system organów nadzoru finansowego mógłby odgrywać znaczącą rolę w koordynowaniu pracy organów nadzoru w sytuacjach kryzysowych, a jednocześnie w pełni respektować odpowiedzialność organów krajowych za zachowanie stabilności finansowej i zarządzanie kryzysowe w odniesieniu do potencjalnych konsekwencji budżetowych oraz w pełni respektować odpowiedzialność banków centralnych, zwłaszcza za zapewnianie awaryjnego wsparcia płynnościowego.
23. Unia Europejska będzie nadal odgrywać czołową rolę w świecie, zwłaszcza na forum grupy G-20. Apeluje do swoich międzynarodowych partnerów o pełną realizację zobowiązań podjętych w Waszyngtonie i Londynie, zwłaszcza jeżeli chodzi o dostarczenie dodatkowych zasobów międzynarodowym instytucjom finansowym i szybszą reformę ram finansowych i regulacyjnych. Rada Europejska zwraca się do Rady i Komisji, by zadbały o gruntowne przygotowanie skoordynowanego stanowiska UE przed szczytem grupy G-20, który odbędzie się w dniach 24–25 września 2009 r. Apeluje także do prezydencji i Komisji o to, by w kontaktach z partnerami międzynarodowymi, również na najwyższym szczeblu, systematycznie podejmowały temat globalnej regulacji i globalnego nadzoru.
24. Jeżeli chodzi o zasoby Międzynarodowego Funduszu Walutowego, państwa członkowskie już wyraziły gotowość udzielenia mu szybkiego czasowego wsparcia o łącznej wartości 75 mld EUR. Zasadniczo państwa członkowskie są gotowe, by w kontekście sprawiedliwego podziału obciążeń na świecie wnieść swój wkład w odpowiedzi na dalsze potrzeby finansowe – w miarę jak będą się one pojawiać w średniej perspektywie – stosownie do wielkości swoich gospodarek odzwierciedlonej w wysokości ich udziałów, za pośrednictwem nowych porozumień pożyczkowych, z poszanowaniem nieodzownego związku między wnoszeniem wkładu a reprezentacją. Aby zapewnić wszystkim sprawiedliwe i zrównoważone ożywienie gospodarcze, UE potwierdza swoje zobowiązanie, by państwa rozwijające się wspierać w realizacji milenijnych celów rozwoju oraz by osiągnąć przyjęte przez siebie odnośne cele pod względem oficjalnej pomocy rozwojowej.

Zwiększenie starań na rzecz zatrudnienia

25. Jednym z najważniejszych priorytetów pozostaje walka z bezrobociem. Choć działania w tej dziedzinie leżą przede wszystkim w gestii państw członkowskich, Unii Europejskiej przypada ważna rola polegająca na wypracowywaniu i ulepszaniu wspólnych ram gwarantujących, że podejmowane działania będą skoordynowane, solidarne i zgodne z zasadami jednolitego rynku. Podejmując te starania musimy zabezpieczyć i dodatkowo umocnić ochronę społeczną, spójność społeczną oraz prawa pracowników.
26. Podczas nieformalnego praskiego szczytu w sprawie zatrudnienia omówiono konkretne działania, które mają pomóc złagodzić zatrudnieniowe i społeczne skutki kryzysu. Podczas dyskusji wskazano trzy priorytetowe dziedziny, którym należy poświęcić szczególną uwagę zarówno w naprawczych planach państw członkowskich, jak i w inicjatywach na szczeblu europejskim: (i) podtrzymywanie zatrudnienia, tworzenie nowych miejsc pracy i promowanie mobilności; (ii) podnoszenie umiejętności i dostosowywanie ich do potrzeb rynku pracy; (iii) zwiększanie dostępu do zatrudnienia.
27. W obecnej sytuacji model elastycznego rynku pracy i bezpieczeństwa socjalnego (*flexicurity*) jest ważnym środkiem modernizacji rynków pracy i wspierania ich zdolności przystosowawczych. Priorytetem powinno być przygotowanie rynków pracy do przyszłego ożywienia: tworzenie warunków sprzyjających przedsiębiorczości i powstawaniu nowych miejsc pracy, inwestowanie w wykwalifikowanych, elastycznych i motywowanych pracowników oraz kształtowanie w Europie gospodarki konkurencyjnej, opartej na wiedzy, sprzyjającej integracji, innowacyjnej i ekowydajnej. Rolę automatycznych stabilizatorów gospodarki i skutecznych mechanizmów, które służą łagodzeniu społecznych skutków pogorszonej koniunktury i pomagają powrócić na rynek pracy, odgrywają systemy zabezpieczenia społecznego i strategie włączania społecznego. Szczególną uwagę należy także zwracać na grupy najbardziej zagrożone i na nowe niebezpieczeństwa wykluczenia społecznego.

III. Zmiana klimatu i zrównoważony rozwój

28. Nadszedł czas na to, by społeczność międzynarodowa podjęła niezbędne zobowiązania pozwalające ograniczyć globalne ocieplenie do wartości poniżej 2°C. Spójna reakcja na wyzwania wynikające zarówno ze zmiany klimatu, jak i z kryzysu gospodarczego i finansowego, zapewni nowe perspektywy i możliwości przejścia ku bezpiecznej i zrównoważonej gospodarce niskoemisyjnej zdolnej generować wzrost i tworzyć nowe miejsca pracy.
29. Unia Europejska jeszcze raz apeluje do wszystkich stron o współpracę w dążeniu do ambitnego i wszechstronnego porozumienia na konferencji w Kopenhadze i o przyspieszenie służących temu negocjacji. Podkreśla, że ważną rolę w stymulowaniu dyskusji odgrywają międzynarodowe spotkania na wysokim szczeblu, i oczekuje, że zbliżające się forum największych gospodarek świata oraz posiedzenia grupy G-8 pozytywnie wpłyną na ten światowy proces realizowany na mocy Ramowej konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu. Aby proces ten nasilić, UE zintensyfikowała dwustronny dialog w sprawie zmiany klimatu z najważniejszymi partnerami międzynarodowymi, m.in. na niedawnych posiedzeniach na szczycie z udziałem Chin, Japonii, Kanady, Republiki Korei, Rosji i USA.
30. Unia Europejska jest gotowa odegrać we wspomnianym procesie czołową rolę. Sama podjęła ambitne i prawnie wiążące zobowiązanie, by do 2020 roku ograniczyć emisję gazów cieplarnianych o 20% w porównaniu z rokiem 1990. Jest skłonna – zgodnie z konkluzjami Rady Europejskiej z grudnia 2008 roku – zobowiązać się nawet do 30-procentowej redukcji, o ile inne kraje rozwinięte zobowiążą się do porównywalnych ograniczeń, a kraje rozwijające się przyczynią się do redukcji stosownie do swojej odpowiedzialności i swoich zdolności. Starania, których do 2020 roku Unia oczekuje od krajów rozwiniętych i rozwijających się, zwłaszcza najbardziej zaawansowanych, przedstawiono w konkluzjach Rady z marca 2009 roku.

31. Rada Europejska aprobuje konkluzje Rady z dnia 9 czerwca 2009 r. Wszystkie kraje, poza najslabiej rozwiniętymi, powinny uczestniczyć w finansowaniu przeciwdziałania zmianie klimatu w krajach rozwijających się, stosując za podstawę powszechny, kompleksowy i konkretny system ustalania wpłat. Jak wynika z dotychczasowych prac przygotowawczych przeprowadzonych na forum Rady, głównymi zasadami tego uczestnictwa powinny być zdolność do wnoszenia płatności i odpowiedzialność za emisję¹. Unia Europejska zdaje sobie sprawę, jak wiele potrzeba wysiłku, i choć za najważniejsze uznaje finansowanie prywatne, wniesie stosowny udział w międzynarodowe wsparcie publiczne przeznaczone na działania pomagające łagodzić zmianę klimatu i przystosowywać się do niej, zwłaszcza w krajach najslabiej rozwiniętych. Mechanizmy finansowe powinny w jak największym stopniu opierać się na już istniejących, a w razie potrzeby zreformowanych instrumentach i instytucjach. Należy zadbać, by mechanizmy te były wydajne, skuteczne i sprawiedliwe. Oznacza to między innymi, że kraje rozwijające się muszą wprowadzić wszechstronne niskoemisyjne strategie rozwojowe oraz dysponować ogólnym systemem pozwalającym mierzyć, raportować i weryfikować działania łagodzące zmianę klimatu.
32. Rada Europejska z zadowoleniem przyjmuje zamiar kraju obejmującego prezydencję, by w ścisłej współpracy z Komisją przygotować program prac, który zagwarantuje, że wystarczy czasu na wewnętrzną koordynację w UE i podjęcie decyzji przed ważnymi posiedzeniami międzynarodowymi poprzedzającymi grudniową konferencję w Kopenhadze. Zwraca się do Komisji, by jak najszybciej przedłożyła stosowne propozycje, w tym propozycje w sprawie finansowania, i deklaruje, że jest gotowa na swoim październikowym posiedzeniu – zależnie od stanu negocjacji międzynarodowych – podjąć stosowne decyzje co do wszelkich aspektów finansowania.
33. Jednym z zasadniczych celów Unii Europejskiej pozostaje zrównoważony rozwój, na który składają się aspekty gospodarcze, społeczne i ekologiczne. Rada Europejska zwraca się do Rady, by przeanalizowała sprawozdanie Komisji z wdrażania strategii zrównoważonego rozwoju, i tym samym pomogła w jak najszybszym ustaleniu, którym działaniom należy nadać priorytet.

¹ Niezależnie od wewnętrznego podziału obciążenia w UE, który zostanie określony w stosownym czasie przed konferencją kopenhaską.

34. Rada Europejska apeluje o niezwłocznie przyspieszenie prac w związku z komunikatem Komisji dotyczącym regionu Morza Bałtyckiego, tak by na posiedzeniu w październiku 2009 roku można było przyjąć strategię na rzecz tego regionu. Przy tej okazji z zadowoleniem przyjmuje plan działań w zakresie połączeń międzysystemowych na rynku energii państw bałtyckich, który znacznie przyczyni się do zwiększenia bezpieczeństwa energetycznego w Unii. Zwraca się do Komisji także o to, by przed końcem 2010 roku przedstawiła strategię UE na rzecz regionu Dunaju.
35. Jednym z priorytetów Unii Europejskiej pozostaje bezpieczeństwo dostaw energii. Rada Europejska z troską odnotowuje, że dostawy gazu z Rosji przez Ukrainę mogą przysparzać problemów. Rada Europejska jest przekonana, że wszystkie strony będą przestrzegać swoich zobowiązań, tak aby przerwy w dostawach gazu do UE i jej państw członkowskich się nie powtórzyły. Rada i Komisja będą nadal uważnie obserwować i oceniać sytuację i w razie potrzeby składać sprawozdania Radzie Europejskiej. W związku z tym bardzo ważne jest, by UE w kontaktach z partnerami nadal mówiła jednym głosem, korzystając z rezultatów uzyskanych na konferencjach w sprawie energii, które odbyły się w Budapeszcie, Sofii i Pradze.

Mając na uwadze powyższe, Rada Europejska z zadowoleniem przyjmuje porozumienie Rady w sprawie zmienionej dyrektywy w sprawie rezerw ropy i z zainteresowaniem oczekuje na szybkie przedstawienie przez Komisję dyrektywy w sprawie bezpieczeństwa dostaw gazu, tak by jak najszybciej osiągnąć porozumienie. Na swoim październikowym posiedzeniu Rada Europejska zapozna się z postępami prac w zakresie infrastruktury energetycznej, połączeń międzysystemowych i mechanizmów kryzysowych – zgodnie ze wskazówkami, które uzgodniła w marcu br.

IV. Nielegalna imigracja

36. Niedawne wydarzenia na Cyprze, w Grecji, na Malcie i we Włoszech przypominają, że należy pilnie wzmóc starania, by skutecznie powstrzymywać i zwalczać nielegalną imigrację na południowych granicach morskich UE, a tym samym zapobiec w przyszłości wielu ludzkim tragediom. Potrzeba zdecydowanej europejskiej reakcji, której podstawą będzie stanowczość, solidarność i wspólna odpowiedzialność – zgodnie z europejskim paktem o imigracji i azylu oraz globalnym podejściem do kwestii migracji. Ich wprowadzanie w życie należy przyspieszyć, zwłaszcza jeżeli chodzi o współpracę z krajami pochodzenia i tranzytu. Należy także kontynuować wszystkie działania prowadzone w zachodniej części regionu śródziemnomorskiego oraz na granicach wschodnich i południowo-wschodnich.
37. Z uwagi na obecną poważną sytuację humanitarną należy szybko przyjąć i realizować konkretne środki. Rada Europejska apeluje o koordynowanie dobrowolnych działań na rzecz wewnętrznego przemieszczania osób korzystających z ochrony międzynarodowej znajdujących się w państwach członkowskich narażonych na szczególną i nieproporcjonalną presję oraz na rzecz osób szczególnie zagrożonych. Pozytywnie ocenia zamiar Komisji, by podjąć w tym celu stosowne inicjatywy, rozpoczynając od projektu pilotażowego dotyczącego Malty. Wzywa Radę i Parlament Europejski, by wypracowały porozumienie pozwalające szybko utworzyć Europejski Urząd Wsparcia w zakresie Polityki Azylowej. Rada Europejska podkreśla także, że należy wzmocnić operacje kontroli granic koordynowane przez Frontex, ustalić jasne zasady interwencyjne dla wspólnych patroli i zasady wysadzania uratowanych osób na ląd, a także częściej korzystać ze wspólnych lotów powrotnych. W związku z tym apeluje o zdecydowane działania służące skutecznej walce z przestępczością zorganizowaną i siatkami przestępczymi zajmującymi się handlem ludźmi.

38. Rada Europejska podkreśla, że należy znacznie zacieśnić współpracę z głównymi krajami pochodzenia i tranzytu migrantów. Zwraca się do Komisji, by przeanalizowała konkretną współpracę z krajami trzecimi zgodnie z wcześniejszymi mandatami przyjętym przez Radę. W ramach ogólnych polityk zewnętrznych UE należy zwiększyć skuteczność umów UE o readmisji. Priorytetem jest zakończenie negocjacji w sprawie wspólnotowych umów o readmisji z kluczowymi krajami pochodzenia i tranzytu migrantów – takimi jak Libia i Turcja; do momentu zakończenia tych negocjacji należy odpowiednio wdrażać już obowiązujące umowy dwustronne.
39. Rada Europejska wzywa Radę do pełnego uwzględnienia powyższych kwestii podczas przygotowywania nowego wieloletniego programu ramowego w obszarze wolności, sprawiedliwości i bezpieczeństwa. Rada Europejska wzywa Komisję do przedstawienia na następnym posiedzeniu Rady Europejskiej dalszych wniosków stanowiących adekwatną reakcję na wspomniane problemy.

V. Stosunki zewnętrzne

40. Rada Europejska przyjęła deklaracje w sprawie Pakistanu i Afganistanu (załącznik 5), Birmy/Związku Myanmar (załącznik 6), KRLD (załącznik 7) i Iranu (załącznik 8).
41. Rada Europejska z zadowoleniem przyjmuje zainicjowanie partnerstwa wschodniego. Nadal jest przekonana, że dalsza realizacja tej inicjatywy – zarówno w wymiarze dwustronnym, jak i wielostronnym – jest ważna i korzystna dla UE i dla partnerów wschodnich, ponieważ pomoże przynieść dobrobyt i stabilność obywatelom wszystkich zainteresowanych krajów. Apeluje do Komisji i państw, które obejmą prezydencję, by kontynuowały prace zgodnie ze wspólną deklaracją ze szczytu praskiego z dnia 7 maja 2009 r.

42. Jednym z najważniejszych priorytetów UE w 2009 roku pozostanie proces pokojowy na Bliskim Wschodzie. Rada Europejska zatwierdza konkluzje przyjęte na posiedzeniu Rady w dniu 15 czerwca.
43. Rada Europejska ponownie potwierdza strategiczne znaczenie stosunków transatlantyckich, jak zostało to podkreślone na nieformalnym szczycie UE – USA w Pradze w dniu 5 kwietnia 2009 r. Z zadowoleniem przyjmuje wspólne oświadczenie z dnia 15 czerwca 2009 r. w sprawie zamknięcia więzienia w zatoce Guantánamo; stwierdza jednocześnie, że oświadczenie to nadaje dodatkowy silny impuls współpracy w zwalczaniu terroryzmu, opartej na wspólnych wartościach, prawie międzynarodowym, poszanowaniu praw człowieka i praworządności. Ponadto Rada Europejska z zadowoleniem przyjmuje fakt, że USA zaproponowały zacieśnianie współpracy między UE a USA w kwestiach energii. Oczekuje także pogłębienia współpracy z USA w przeciwdziałaniu zmianie klimatu, kwestiach regionalnych, sprawach gospodarczych i rozwoju.
-

ZAŁĄCZNIK 1

**DECYZJA SZEFÓW PAŃSTW I RZĄDÓW 27 PAŃSTW CZŁONKOWSKICH UE
ZEBRANYCH NA POSIEDZENIU RADY EUROPEJSKIEJ
W SPRAWIE OBAW NARODU IRLANDZKIEGO
CO DO TRAKTATU Z LIZBONY**

Szefowie państw i rządów 27 państw członkowskich Unii Europejskiej, których rządy są sygnatariuszami traktatu z Lizbony,

Uwzględniając wyniki irlandzkiego referendum z dnia 12 czerwca 2008 r. w sprawie traktatu z Lizbony oraz obawy narodu irlandzkiego wskazane przez premiera tego kraju,

Chcąc rozwiązać te obawy, nie naruszając przedmiotowego traktatu,

Uwzględniając konkluzje Rady Europejskiej z posiedzenia w dniach 11–12 grudnia 2008 r.,

Uzgodnili następującą decyzję:

SEKCJA A

PRAWO DO ŻYCIA, RODZINA I EDUKACJA

Żadne z postanowień traktatu z Lizbony nadających status prawny Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej ani żadne z postanowień tego traktatu dotyczących obszaru wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości w żaden sposób nie narusza zakresu ani możliwości zastosowania przepisów konstytucji Irlandii chroniących prawo do życia (art. 40 ust. 3 pkt 1, art. 40 ust. 3 pkt 2 i art. 40 ust. 3 pkt 3), rodzinę (art. 41) i prawa edukacyjne (art. 42, art. 44 ust. 2 pkt 4 i art. 44 ust. 2 pkt 5).

SEKCJA B

PODATKI

Żadne z postanowień traktatu z Lizbony w żaden sposób nie zmienia – w odniesieniu do żadnego państwa członkowskiego – zakresu kompetencji Unii Europejskiej w dziedzinie opodatkowania ani sposobu wykonywania przez nią tych kompetencji.

SEKCJA C

BEZPIECZEŃSTWO I OBRONA

W swoich działaniach na szczeblu międzynarodowym Unia kieruje się zasadami demokracji, państwa prawnego, powszechności i niepodzielności praw człowieka i podstawowych wolności, poszanowania godności ludzkiej, równości i solidarności oraz respektuje zasady Karty Narodów Zjednoczonych i prawa międzynarodowego.

Unijna wspólna polityka bezpieczeństwa i obrony jest nieodłączną częścią wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa i pod względem operacyjnym umożliwia Unii podejmowanie misji poza swoim terytorium w celu utrzymywania pokoju, zapobiegania konfliktom i wzmacniania międzynarodowego bezpieczeństwa zgodnie z zasadami Karty Narodów Zjednoczonych.

Nie uchybia ona polityce bezpieczeństwa i obrony żadnego z państw członkowskich, w tym Irlandii, ani obowiązkom żadnego z państw członkowskich.

Traktat z Lizbony nie wpływa na tradycyjną irlandzką politykę neutralności wojskowej ani jej nie uchybia.

To od państw członkowskich - w tym Irlandii - zależeć będzie, jak, w duchu solidarności i bez naruszania swojej tradycyjnej polityki neutralności wojskowej, określą charakter pomocy lub wsparcia dla państwa członkowskiego, które stanie się przedmiotem ataku terrorystycznego lub ofiarą agresji zbrojnej na swoim terytorium.

Wszelkie decyzje o zorganizowaniu wspólnej obrony będą wymagać jednomyślnej decyzji Rady Europejskiej. To państwa członkowskie, w tym Irlandia, podejmą decyzję – zgodnie z postanowieniami traktatu z Lizbony i ze stosownymi wymogami konstytucyjnymi – czy stworzyć wspólną obronę.

Żaden zapis niniejszej sekcji nie wpływa na stanowisko ani politykę żadnego innego państwa członkowskiego w dziedzinie bezpieczeństwa i obrony ani takiemu stanowisku i takiej polityce nie uchybia.

To każde państwo członkowskie podejmie decyzję – zgodnie z postanowieniami traktatu z Lizbony i z krajowymi wymogami prawnymi – czy uczestniczyć w stałej współpracy strukturalnej lub w pracach Europejskiej Agencji Obrony.

Traktat z Lizbony nie przewiduje utworzenia armii europejskiej ani poboru do jakiegokolwiek formacji wojskowej.

Nie wpływa on na prawo Irlandii ani żadnego innego państwa członkowskiego do określenia charakteru i zakresu swoich wydatków na obronę i bezpieczeństwo oraz do określenia charakteru swoich zdolności obronnych.

To Irlandia i każde inne państwo członkowskie podejmie decyzję – zgodnie z krajowymi wymogami prawnymi – czy włączyć się w określoną operację wojskową.

SEKCJA D

POSTANOWIENIA KOŃCOWE

Niniejsza decyzja wchodzi w życie w tym samym dniu co traktat z Lizbony.

**UROCZYSTE OŚWIADCZENIE DOTYCZĄCE PRAW PRACOWNICZYCH, POLITYKI
SPOŁECZNEJ I INNYCH KWESTII**

Rada Europejska potwierdza, że Unia przywiązuje wielką wagę do:

- postępu społecznego i ochrony praw pracowniczych;
- usług publicznych;
- odpowiedzialności państw członkowskich za świadczenie usług edukacyjnych i zdrowotnych;
- zasadniczej roli i szerokiego zakresu dyskrecyjnych uprawnień organów krajowych, regionalnych i lokalnych w świadczeniu, zlecaniu i organizowaniu usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym.

Podkreśla przy tym, jak duże znaczenie ma poszanowanie ogółu ram i postanowień traktatów UE.

By to podkreślić, przypomina, że traktaty w postaci zmienionej traktatem z Lizbony:

- ustanawiają rynek wewnętrzny i mają na celu działanie na rzecz trwałego rozwoju Europy, którego podstawą jest zrównoważony wzrost gospodarczy oraz stabilność cen, społeczna gospodarka rynkowa o wysokiej konkurencyjności zmierzająca do pełnego zatrudnienia i postępu społecznego oraz wysoki poziom ochrony i poprawy jakości środowiska naturalnego;
- dają wyraz wartościom Unii,
- uznają prawa, wolności i zasady określone w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej zgodnie z art. 6 Traktatu o Unii Europejskiej;

- mają na celu zwalczanie wyłączenia społecznego i dyskryminacji oraz wspieranie sprawiedliwości i ochrony socjalnej, równości kobiet i mężczyzn, solidarności między pokoleniami i ochrony praw dziecka;
- zobowiązują Unię, przy określaniu i realizacji jej polityk i działań, do brania pod uwagę wymogów związanych ze wspieraniem wysokiego poziomu zatrudnienia, zapewnianiem odpowiedniej ochrony socjalnej, zwalczaniem wyłączenia społecznego, a także z wysokim poziomem kształcenia, szkolenia oraz ochrony zdrowia ludzkiego;
- wskazują – jako jedną ze wspólnych wartości Unii – zasadniczą rolę i szeroki zakres dyskrecjonalnych uprawnień organów krajowych, regionalnych i lokalnych w świadczeniu, zlecaniu i organizowaniu usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym, w sposób możliwie najbardziej odpowiadający potrzebom odbiorców;
- nie naruszają w żaden sposób kompetencji państw członkowskich co do świadczenia, zlecania i organizowania usług niemających charakteru gospodarczego świadczonych w interesie ogólnym;
- przewidują, że Rada, działając w zakresie wspólnej polityki handlowej, musi stanowić jednomyślnie przy negocjowaniu i zawieraniu umów międzynarodowych w dziedzinie handlu usługami społecznymi oraz w zakresie edukacji i zdrowia, jeżeli umowy te mogłyby w znacznym stopniu zakłócać działanie krajowego systemu tych usług i wywierać negatywny wpływ na odpowiedzialność państw członkowskich za ich zapewnienie; oraz
- przewidują, że Unia uznaje i wspiera rolę partnerów społecznych na poziomie Unii Europejskiej i ułatwia dialog między nimi, uwzględniając różnorodność systemów krajowych i szanując autonomię partnerów społecznych.

OŚWIADCZENIE IRLANDII

Irlandia potwierdza swe przywiązanie do celów i zasad wyrażonych w Karcie Narodów Zjednoczonych, która nadrzędną odpowiedzialność za utrzymanie międzynarodowego pokoju i bezpieczeństwa powierza Radzie Bezpieczeństwa Organizacji Narodów Zjednoczonych.

Irlandia przypomina o swoim poparciu dla wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa Unii Europejskiej – w takim kształcie, w jakim naród irlandzki niejednokrotnie tę politykę zatwierdził w referendach.

Irlandia potwierdza, że jej uczestnictwo we wspólnej polityce zagranicznej i bezpieczeństwa Unii Europejskiej nie uchybia jej tradycyjnej polityce neutralności wojskowej. Traktat o Unii Europejskiej wyraźnie stwierdza, że unijna polityka bezpieczeństwa i obrony nie może uchybiać specyficznemu charakterowi polityki bezpieczeństwa i obrony niektórych państw członkowskich.

Zgodnie ze swoją tradycyjną polityką neutralności wojskowej Irlandia nie podlega żadnemu wzajemnemu zobowiązaniu o charakterze obronnym. Traktat o Unii Europejskiej stwierdza, że jakakolwiek decyzja Unii o stworzeniu wspólnej obrony musiałaby zostać podjęta przez państwa członkowskie jednomyślnie i przyjęta zgodnie z ich odpowiednimi wymogami konstytucyjnymi. Konstytucja Irlandii wymaga przeprowadzenia referendum w sprawie przyjęcia jakiegokolwiek decyzji o takim charakterze, która miałaby zastosowanie do Irlandii, i wymóg ten nie ulegnie zmianie, jeżeli Irlandia ratyfikuje traktat z Lizbony.

Irlandia ponownie wyraża swoje przywiązanie do idei pokoju i przyjaznej współpracy między narodami oraz swoją wiarę w zasadę pokojowego rozwiązywania sporów międzynarodowych. Potwierdza swe głębokie zaangażowanie na rzecz zapobiegania konfliktom, rozwiązywania ich i utrzymywania pokoju oraz przypomina osiągnięcia swojego personelu wojskowego i cywilnego w tym zakresie.

Powtarza, że uczestnictwo kontyngentów irlandzkich sił obronnych w operacjach zagranicznych, w tym prowadzonych w ramach europejskiej polityki bezpieczeństwa i obrony, wymaga: a) autoryzowania operacji przez Radę Bezpieczeństwa lub Zgromadzenie Ogólne Organizacji Narodów Zjednoczonych, b) zgody rządu Irlandii oraz c) zatwierdzenia przez parlament Irlandii – Dáil Éireann – zgodnie z prawem Irlandii.

Irlandia zwraca uwagę, że nic nie zobowiązuje jej do uczestnictwa w stałej współpracy strukturalnej przewidzianej w Traktacie o Unii Europejskiej. Wszelkie decyzje umożliwiające Irlandii takie uczestnictwo będą musiały zostać zatwierdzone przez Dáil Éireann zgodnie z prawem irlandzkim.

Irlandia zwraca także uwagę, że nic nie zobowiązuje jej do uczestnictwa w pracach Europejskiej Agencji Obrony ani w poszczególnych projektach lub programach realizowanych pod jej auspicjami. Wszelkie decyzje o udziale w takich projektach lub programach będą musiały zostać podjęte zgodnie z krajową procedurą decyzyjną i zatwierdzone przez Dáil Éireann zgodnie z prawem irlandzkim. Irlandia oświadcza, że będzie uczestniczyć wyłącznie w tych projektach i programach, które przyczyniają się do zwiększenia zdolności koniecznych do uczestnictwa w prowadzonych z ramienia ONZ misjach utrzymania pokoju, zapobiegania konfliktom i wzmacniania międzynarodowego bezpieczeństwa, zgodnie z zasadami Karty Narodów Zjednoczonych.

Stanu przedstawionego w niniejszym oświadczeniu nie zmieniliby wejście w życie traktatu z Lizbony. Jeżeli Irlandia ratyfikuje traktat z Lizbony, niniejsze oświadczenie zostanie dołączone do irlandzkiego dokumentu ratyfikacyjnego.

ZAŁĄCZNIK 4

Środki przejściowe, które należy zastosować w odniesieniu do składu Parlamentu Europejskiego i liczby posłów

- a) Do 736 miejsc zajętych w wyniku czerwcowych wyborów do Parlamentu Europejskiego dodanych zostanie 18 następujących miejsc:

Bułgaria	1	Niderlandy	1
Hiszpania	4	Austria	2
Francja	2	Polska	1
Włochy	1	Słowenia	1
Łotwa	1	Szwecja	2
Malta	1	Zjednoczone Królestwo	1

- b) Aby zapełnić dodatkowe miejsca, zainteresowane państwa członkowskie wskażą zgodnie z prawem krajowym stosowne osoby: albo spośród osób wybranych w powszechnych wyborach bezpośrednich – w szczególności w wyborach uzupełniających lub na podstawie wyników wyborów europejskich z czerwca 2009 roku – albo zwracając się do danego parlamentu krajowego o wyznaczenie właściwej liczby posłów spośród jego członków¹.

¹ W takim przypadku zastosowanie ma zakaz jednoczesnego sprawowania kilku urzędów przewidziany w Akcie dotyczącym wyborów przedstawicieli do Parlamentu Europejskiego w powszechnych wyborach bezpośrednich.

DEKLARACJA W SPRAWIE PAKISTANU I AFGANISTANU

Unia Europejska przywiązuje wielką wagę do stabilności i bezpieczeństwa w Afganistanie i Pakistanie oraz w całym regionie. Zarówno przed Afganistanem, jak i Pakistanem stoją złożone wyzwania wymagające pilnych działań. UE potwierdza istnienie więzi łączących ją z każdym z tych państw z osobna, jednocześnie zwraca uwagę, że niektóre ze wspomnianych wyzwań blisko się ze sobą łączą i mogą być rozwiązywane jedynie w współpracy wszystkich stron, w których interesie leży stabilność, bezpieczeństwo i rozwój regionu. UE z zadowoleniem przyjmuje i niezmiennie popiera pogłębiający się dialog między rządami Afganistanu i Pakistanu oraz zachęca do kontynuacji niedawnych prób poprawy ich wzajemnych stosunków.

Pakistan

Unia Europejska z zadowoleniem przyjmuje pozytywny wynik niedawnego szczytu UE – Pakistan, stanowiącego krok ku nawiązaniu dialogu strategicznego. Obie strony są zdecydowane realizować podstawowy cel, jakim jest walka z terroryzmem i radykalizacją postaw. UE docenia znaczny postęp, jakiego Pakistan dokonał na drodze ku demokratycznym rządóm cywilnym, oraz będzie nadal pomagać w rozwoju instytucjonalnym, tak by demokratyczne struktury Pakistanu mogły się ugruntować i umocnić. Komisja Europejska zobowiązała się dostarczyć 72 mln EUR w ramach pomocy humanitarnej oraz przeznaczyć dalszych 50 mln EUR na wspieranie naprawy i odbudowy, tym samym zwiększając całkowitą pomoc dla osób wysiedlonych w Pakistanie do ponad 120 mln EUR.

UE i rząd Pakistanu skupią się obecnie na efektach szczytu. Rada Europejska podkreśla w tym kontekście, jak ważny dla dalszych postępów Pakistanu jest zrównoważony rozwój gospodarczy oraz jak ważna jest znaczna poprawa stosunków handlowych między UE a Pakistanem, między innymi dzięki ewentualnemu zawarciu w dłuższej perspektywie porozumienia o wolnym handlu. Z myślą o postępie prac UE nasili odnośny dialog handlowy. Będzie podtrzymywać poparcie dla starań o liberalizację handlu w Azji Południowej oraz będzie zachęcać Pakistan do ułatwiania handlu wewnątrzregionalnego, zwłaszcza z Indiami i Afganistanem.

UE z zadowoleniem przyjmuje determinację Pakistanu, by wzmóc walkę z terroryzmem, docenia także poświęcenie ludności Pakistanu i sił zbrojnych tego państwa widoczne zwłaszcza w operacjach trwających w Północno-Zachodniej Prowincji Pogranicznej. Unia Europejska jest przekonana, że powodzenie tych działań zdecydowanie umocni pozycję demokratycznie wybranego rządu w realizacji jego celów politycznych i rozwojowych. UE podkreśla, jak ważna jest natychmiastowa reakcja humanitarna na kryzys w regionie Swat, i wyraża gotowość do dalszej pomocy, tak by uchodźcy mogli powrócić do swoich domów. UE będzie wspierać rząd Pakistanu w realizacji całościowego planu naprawy i odbudowy tego regionu.

Afganistan

UE potwierdza, że jest stale gotowa wspierać Afganistan na drodze ku bezpieczeństwu, stabilności i dobrobytowi, a jednocześnie podkreśla, że odpowiedzialność za rozwój kraju spoczywa przede wszystkim na władzach afgańskich.

Zdając sobie sprawę z trudnej atmosfery, w jakiej toczyć się będą pierwsze wybory prezydenckie i regionalne w Afganistanie przeprowadzane samodzielnie przez Afgańczyków, UE chciałaby jednak, aby okazały się one wiarygodne, powszechne i bezpieczne oraz zgodne z międzynarodowymi standardami, ponieważ zwiększyłyby to poparcie ludności Afganistanu dla instytucji tego kraju. Szczególnie ważne jest, by państwo sprawowało władzę w sposób bezstronny i nieposzlakowany, tak by krzywdząco nie umniejszać szans żadnego z kandydatów. Od legitymizacji politycznej w zasadniczym stopniu zależy dalszy postęp w Afganistanie. Politycy afgańscy mają do odegrania ważną rolę polegającą na zwróceniu się do wyborców i zachęceniu ich do skorzystania z prawa do wybrania swoich przywódców dzięki udziałowi w sierpniowych wyborach. UE apeluje także do kandydatów o skorzystanie z okresu kampanii i przedstawienie programów politycznych, które dostarczą obywatelom stosownych informacji i zachęcą ich do udziału w wyborach. UE jest gotowa w ramach międzynarodowych działań wspierać wybory w Afganistanie, i wysłać do tego kraju grupę międzynarodowych obserwatorów.

UE jest nadal zdecydowana promować praworządność i dobre sprawowanie władzy w Afganistanie, i apeluje do rządu tego kraju, by za najwyższy priorytet uznał wypracowanie znacznych postępów tej dziedzinie, zwłaszcza na szczeblu regionalnym. Istotą zaangażowania UE w Afganistanie pozostaje tworzenie zdolności i propagowanie odpowiedzialności za zmiany, zarówno w sektorze policyjnym, jak i w sektorach cywilnych. Kluczowym elementem aktywnego zaangażowania UE w Afganistanie jest więc misja policyjna Unii Europejskiej w tym kraju; obecny mandat tej misji obejmuje rozmieszczenie do 400 członków personelu międzynarodowego, którzy będą się zajmowali monitorowaniem, pomocą, doradztwem i szkoleniami w sektorze policyjnym i w szerszej dziedzinie praworządności. Rada Europejska podkreśla, jak ważna jest perspektywa rozmieszczenia w Afganistanie europejskich sił żandarmerii w ramach misji szkoleniowej NATO, co będzie uzupełniającą inicjatywą w budowaniu zdolności policyjnych. UE wypełni w marcu swoje zobowiązanie do przeanalizowania, co może zrobić w sensie strategicznym i praktycznym, by zwiększyć zdolność Afganistanu do ustanowienia praworządności i pomóc rządowi tego kraju lepiej przestrzegać praw człowieka i lepiej sprawować władzę.

UE podkreśla, że porozumienie dla Afganistan (*„Afghanistan Compact”*) i krajowa strategia rozwoju nadal stanowią istotną podstawę politycznego, społecznego i gospodarczego rozwoju Afganistanu, a misja wspierająca Organizacji Narodów Zjednoczonych w Afganistanie (UNAMA) pełni rolę koordynatora wysiłków społeczności międzynarodowej. W związku z tym UE, jako jeden z najważniejszych partnerów odbudowy i rozwoju, zamierza za pomocą działań Komisji Europejskiej i państw członkowskich zwiększyć i skonsolidować swoje zaangażowanie na rzecz Afganistanu.

OŚWIADCZENIE DOTYCZĄCE BIRMY / ZWIĄZKU MYANMAR

Rada Europejska wzywa do natychmiastowego i bezwarunkowego uwolnienia Daw Aung San Suu Kyi, nieustrudzonej obrończyni powszechnych wartości: wolności i demokracji. Jeżeli nie dojdzie do uwolnienia Daw Aung San Suu Kyi oraz wszystkich pozostałych więźniów politycznych, wiarygodność wyborów przewidzianych na rok 2010 ucierpi jeszcze bardziej. UE podejmie w odpowiedzi dodatkowe ukierunkowane środki. Wzywamy Birmę / Związek Myanmar do rozpoczęcia rzeczywistego przechodzenia ku demokracji, która przyniesie jej narodowi pokój i dobrobyt.

W związku z powyższym Rada Europejska z zadowoleniem przyjmuje wyraźne głosy z państw sąsiednich domagające się wolnego, sprawiedliwego i obejmującego wszystkie strony procesu przemian politycznych. Ponadto UE ponownie wyraża zdecydowane poparcie dla Misji Dobrych Usług ONZ i dla osobistego zaangażowania Sekretarza Generalnego Ban Ki Moona; opowiada się także za jego jak najszybszą wizytą w Birmie / Związku Myanmar.

**OŚWIADCZENIE W SPRAWIE KOREAŃSKIEJ REPUBLIKI
LUDOWO-DEMOKRATYCZNEJ (KRLD)**

Unia Europejska zdecydowanie potępia niedawną próbę jądrową i testy pocisków balistycznych w KRLD. Te pogwałcenia rezolucji Rady Bezpieczeństwa ONZ stanowią poważne zagrożenie dla pokoju i stabilności na Półwyspie Koreańskim oraz dla bezpieczeństwa regionalnego i międzynarodowego.

W związku z tym Rada Europejska pozytywnie ocenia jednomyślne przyjęcie rezolucji 1874 Rady Bezpieczeństwa Organizacji Narodów Zjednoczonych, w której zaostrza się międzynarodowe sankcje wobec przywódców KRLD.

Rada Europejska zwraca się do Rady i do Komisji Europejskiej o zdecydowaną i niezwłoczną transpozycję tej rezolucji, co umocni środki przymusu skierowane przeciw przywódcom Korei Północnej i związanym z nimi podmiotom. Rada Europejska zwraca uwagę na znaczenie, jakie ma szybka i sprawna realizacja wszystkich tych środków, w tym środków mających na celu inspekcję transportów towarowych skierowanych do KRLD oraz z niej pochodzących.

Rada Europejska apeluje do KRLD o powstrzymanie się od naruszania odnośnych rezolucji Rady Bezpieczeństwa ONZ, o ich wdrożenie oraz o podjęcie dialogu i współpracy, w tym o jak najszybszy powrót do rozmów sześciostronnych.

OŚWIADCZENIE W SPRAWIE IRANU

Rada Europejska zatwierdziła konkluzje przyjęte przez Radę w dniu 15 czerwca. Podkreśliła, że wynik irańskich wyborów powinien odzwierciedlać aspiracje i preferencje Irańczyków. Rada Europejska powtórzyła, że kwestią, którą władze irańskie powinny zbadać, są wątpliwości co do przebiegu wyborów.

Unia Europejska z dużym niepokojem śledzi reakcję na protesty w całym Iranie. Zdecydowanie potępia fakt, że wobec protestujących używa się przemocy, co doprowadziło do ofiar śmiertelnych. Rada Europejska zaapelowała do władz irańskich o to, by zapewniły wszystkim Irańczykom prawo do pokojowego gromadzenia się i pokojowego wyrażania opinii. Władze powinny powstrzymać się od używania siły wobec pokojowo nastawionych demonstracji. Rada Europejska potępiła restrykcje wobec dziennikarzy, mediów, środków łączności oraz protestujących; restrykcje te stanowią kontrast wobec stosunkowo otwartego i przychylnego nastawienia panującego podczas kampanii wyborczej.

Rada Europejska podkreśliła także, że ważne jest, by Iran prowadził dialog ze społecznością międzynarodową co do wszystkich niepokojących kwestii – zwłaszcza w sprawie irańskiego programu jądrowego – w duchu wzajemnego szacunku i z pełnym poszanowaniem swoich międzynarodowych zobowiązań.

Dokumenty przedłożone Radzie Europejskiej

- Sprawozdanie na temat skuteczności systemów wsparcia finansowego, przyjęte przez Radę w dniu 9 czerwca 2009 r. (10772/09 + ADD 1)
- Sprawozdanie na temat europejskiego planu naprawy gospodarczej, przyjęte przez Radę w dniu 9 czerwca 2009 r. (10771/09)
- Konkluzje Rady w sprawie międzynarodowego finansowania działań na rzecz klimatu, przyjęte przez Radę w dniu 9 czerwca 2009 r. (10827/09)
- Konkluzje w sprawie wzmocnienia nadzoru finansowego UE, przyjęte przez Radę w dniu 9 czerwca 2009 r. (10862/09)
- Konkluzje w sprawie procesu pokojowego na Bliskim Wschodzie, przyjęte przez Radę w dniu 15 czerwca 2009 r. (11046/09)
- Sprawozdanie prezydencji na temat europejskiej polityki bezpieczeństwa i obrony (10748/09).
- Konkluzje pt. „Sumienie Europy i totalitaryzm” przyjęte przez Radę w dniu 15 czerwca 2009 r. (dok. 10710/1/09 REV 1)
